

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069139568/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ser dig høit, fordi du elsker Lusard; thi elske ham gjør du, og det var flaut, om du kunde omgaaes et saadant Menneske og være elsket af ham, uden at hænge ved ham med Sjæl og Hjerter. Tvivler du paa hans Kjærlighed? Jeg sværger dig til, at han er dødelig forelsket i dig. Han sagde det selv forleden til mig, da vi gik sammen herfra. *Je suis fou de cet enfant*, sagde han, og siden yttrede han med et veemodigt Alvor, at Kjærligheds Lykke var ikke for en stakkels Soldat, der ikke turde beile uden til Æren eller Døden. Men jeg svarede, at den Skjæbne, at være elsket af en Mand som ham, indeholdt allerede saamegen Lyksalighed og Ære, at Erindringen herom maatte være Nok til at udfylde Livet for et Fruentimmer, der forstod at elske og paaskjønne det Herlige, thi Faa have i deres trivielle Hverdagsliv en saadan Erindring at hæve sig ved.

Claudine taug, men hun var traadt ganske nær hen til Ferdinand. Hun holdt hans Haand fast i sine, uden selv ret at være sig det bevidst, og saae paa ham med Øine, der flammede som Stjerner.

Nu kom de andre Tre ind fra det næste Værelse. Justitsraaden lavede sig til at gaae og sagde til Ferdinand: Følg med mig til min Svoger Commerceraadens, der ville vi blive iaften.

Ferdinand trak paa Skuldrene. Ak, kjære Fader! Lad mig være fri for den Kjedsommelighed. Jeg har desuden lovet mig et andet Sted hen.

– Der har vi det! Det er ogsaa en Frugt af vore oplyste Tider! Naar min salig Fader sagde til mig: «Gaa der eller der hen,» saa maatte jeg gaae, om jeg saa døde af Længsel efter at komme til et andet Sted.

– Men var De glad og taknemmelig mod ham ved slige Leiligheder?

– Nei for Satan! jeg var gal i Hovedet, det forstaaer sig, men i Tiden har man dog godt af Tvang og af Sorg i sin Ungdom. Ja gaa nu hvor Fanden du vil, og lad din gamle Fader traske allene.

Ferdinand fulgte efter ham og sagde iforbigaaende til Claudine: Sec, nu maa jeg dog gaae med ham for det Første. Onkel maa sige hvad han vil, man kan ikke, saa gjerne man end vilde, gjøre sig ganske fri fra de indgroede Fordomme. Men ikke sandt? imorgen skal vi have Opreisning for mange Dages Fortræd?

De gik nu, og Claudine listede sig op paa sit Værelse for i Eensomhed at nyde den salige Vished, hvormed Ferdinands Ord havde forjaget hendes hidtil nærede Tvivl.